

สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหากฎหมายในการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562
คำสำคัญ	การแจ้งเหตุละเมิด / ข้อมูลส่วนบุคคล
นักศึกษา	กนกพร เหลือสาคร
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ดร.รุ่งแสง กฤตยพงษ์
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายธุรกิจ
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2566

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ ได้ศึกษาแนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง โดยศึกษากฎหมายของประเทศไทย ได้แก่พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 และกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่สหภาพยุโรป สาธารณรัฐสิงคโปร์ ประเทศญี่ปุ่น และประเทศแคนาดา

จากการศึกษาพบว่า มีปัญหากฎหมายในการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ได้แก่ปัญหาพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 37 (4) “แจ้งเหตุการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลแก่สำนักงานโดยไม่ชักช้าภายในเจ็ดสิบสองชั่วโมง นับแต่ทราบเหตุเท่าที่จะสามารถกระทำได้ เว้นแต่การละเมิดดังกล่าวไม่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ในกรณีที่มีการละเมิดมีความเสี่ยงสูงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ให้แจ้งเหตุการละเมิดให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบพร้อมทั้งแนวทางการเยียวยาโดยไม่ชักช้าด้วย ทั้งนี้ การแจ้งดังกล่าวและข้อยกเว้นให้ เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด” ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวยังขาดความชัดเจนอยู่มาก เนื่องจากไม่มีการกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่ากรณีใดบ้างที่ต้องแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ต่อมาปัญหากฎหมายในการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลไปยังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พบว่าการนับระยะเวลา 72 ชั่วโมงนั้น เป็นการบัญญัติกฎหมายที่เคร่งครัดมากเกินไป เนื่องจากหากเป็นกรณีที่เกิดการรั่วไหลของข้อมูลนั้นไม่ร้ายแรง หรือไม่น่าจะเกิดผลกระทบกับเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ควรต้องแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เนื่องจากไม่เกิดประโยชน์กับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล สุดท้ายปัญหาบทลงโทษทาง

อาญา เนื่องจากในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ผ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 เช่น เกิดเหตุละเมิดอันเกี่ยวเนื่องกับข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นข้อมูลละเอียดอ่อนโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นเกิดความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ซึ่งการกำหนดโทษอาญาตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย เนื่องจากลักษณะของพระราชบัญญัตินี้ มีขึ้นเพื่อคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล จึงจำเป็นต้องเสนอแนวทางในการเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 37 (4) เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ดังนั้น สारณิพนธ์ฉบับนี้ เสนอแนะในประเด็นที่ 1 ว่าให้กำหนดให้ชัดเจนว่ากรณีใดบ้างที่ต้องแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 37 (4) และกำหนดว่ากรณีใดบ้างที่ไม่ต้องแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ประเด็นที่ 2 เสนอให้แก้ไขจุดเริ่มต้นการนับระยะเวลา 72 ชั่วโมง ในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมาตรา 37 (4) โดยควรให้เริ่มนับเมื่อผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลได้ประเมินสถานการณ์เบื้องต้นแล้วว่าเป็นกรณีที่ต้องแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งจะเหมาะสมกับการบังคับใช้กฎหมายมากกว่า เนื่องจากการกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจต้องแจ้งเหตุละเมิดดังกล่าวให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลภายใน 72 ชั่วโมง จะทำให้เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานเป็นอย่างมาก และประเด็นที่ 3 เสนอให้ใช้โทษปรับเป็นพินัยแทนบทลงโทษทางอาญา เนื่องจากปัจจุบันประเทศไทยได้มีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. 2565 ขึ้นบังคับใช้ โดยมีการกำหนดในเรื่องของค่าสินไหมทดแทนค่าปรับ มากกว่าที่จะให้เป็นโทษจำคุก ด้วยเหตุกรณีนี้เป็นเพียงการฝ่าฝืน ไม่ใช่อาชกรรมร้ายแรง จะเกิดความเหมาะสมในการบังคับใช้กฎหมายมากกว่า และจะช่วยทำให้ประชาชนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดไม่ต้องเข้าสู่กระบวนการทางอาญา และไม่มีประวัติอาชญากรรมติดตัวอีกต่อไป การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้จะเปลี่ยนกลไกทางกฎหมายเพื่อสร้างความเป็นธรรมและขจัดความเหลื่อมล้ำทางสังคม และส่งเสริมการบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

THEMATIC TITLE	LEGAL PROBLEMS ON REPORTING OF PERSONAL DATA BREACH ACCORDING TO THE PERSONAL DATA PROTECTION ACT B.E. 2562 (2019)
KEYWORDS	REPORTING OF DATA BREACH / PERSONAL DATA
STUDENT	KANOKPORN LUEASAKHON
THEMATIC ADVISOR	DR.RUNGSANG KITTAYAPONG
LEVEL OF STUDY	MASTER OF LAWS BUSINESS LAW
FACULTY	SCHOOL OF LAW SRIPATUM UNIVERSITY
YEAR	2023

ABSTRACT

This thesis aims to study the Personal Data Protection Act B.E. 2562 (2019) of Thailand and the related laws of other nations, including the European Union, the Republic of Singapore, Japan, and Canada, were studied in order to better understand the concepts and theories regarding personal data breach notifications under such laws.

According to the study, there are some legal problems relating to personal data breach notifications in the provision of Section 37(4) of the Personal Data Protection Act B.E. 2562 (2019) which states that “Notify the Office of any Personal Data breach without delay and, where feasible, within 72 hours after having become aware of it, unless such Personal Data breach is unlikely to result in a risk to the rights and freedoms of the Persons. If the Personal Data breach is likely to result in a high risk to the rights and freedoms of the Persons, the Data Controller shall also notify the Personal Data breach and the remedial measures to the data subject without delay. The notification and the exemption to the notification shall be made in accordance with the rules and procedures set forth by the Committee”. The instances in which a personal data breach must be reported to the Office of the Personal Data Protection Committee are not explicitly defined. In addition, the 72-hour window for notifying the Office of the Personal Data Protection Committee of a personal data breach is too short because, in the event of a data leak that is not serious or unlikely to affect the data subject, reporting such breach will not be beneficial to both the data controller and the data subject. The final issue found is the issue of criminal penalties because in

the event that the personal data controller violates or does not comply with the Personal Data Protection Act B.E. 2562 (2019), for instance, violations involving sensitive personal data in a manner that is likely to cause harm, loss of reputation, disparagement, hatred, or embarrassment. Given that the purpose of the Act is to protect the rights of data subjects, the criminal penalties outlined in it are inappropriate in the context of Thailand. Therefore, in order to increase the effectiveness of law enforcement, it is necessary to provide guidelines for amending provisions relating to personal data breach notification in accordance with Section 37(4) of the Personal Data Protection Act, B.E. 2562 (2019).

Therefore, the researcher suggests that 1) There should be a provision stating which circumstances, as per Section 37(4) of the Personal Data Protection Act B.E. 2562 (2019), a personal data breach notification must be made and which circumstances a personal data breach is not required to be reported to the Office of the Personal Data Protection Committee and the data subject; 2) The start of the 72-hour window in Section 37(4) of the Personal Data Protection Act B.E. 2562 (2019) should be amended. This time frame shall start as soon as the personal data controller decides that notifying the Office of the Personal Data Protection Committee and the data subject of this scenario is required. Since requiring business owners to report such breach to the Office of the Personal Data Protection Committee within 72 hours would significantly hamper their operations, doing so would be more appropriate for law enforcement; and 3) Since Thailand has passed the Regulatory Fines Act B.E. 2565 (2022), which specifies and focuses on punishments in the form of fines rather than imprisonment, the regulatory fines should be used instead of criminal penalties. This is due to the fact that it is only a violation or breach, not a serious crime, and therefore a fine is a more appropriate punishment, keeping the accused out of court and avoiding a criminal record. Such changes and amendments will serve as a legal tool to establish justice, eradicate social inequity, and encourage more effective law enforcement.